

MOLNÁR ZSOLT

Zarándoklat a könyvhöz

*Arcon vert szél vonyít a pusztulás ragyogásában,
szegek süllyednek s emelkednek, magad cipelve,
a józan idő vallatása mögött mindig más van,
messziről mintha a dorgáló lemondás figyelne,
s máris a lázas lépésekből kihull a büszkeség,
hol a táj-kopárságban a reggel egykor megbotlott,
hamvában az éjszaka álom-émléket keres még,
és a hideg marószódája lemossa az égfoltot.*

*Kezdet nélküli éhezést öklend a vigasztalás,
reméled, minél később lesz alkalmad megtalálni,
lábnyomaid térképét összeillesztve elbabrálsz,
ha léptéked 1:végtelen, a helyzet akkor se vált ki,
bevakolhatod a levegő helyét félelmed előtt,
a sóhajok repedései keresztülránthanak,
egy kósza eszme a halmazállapotlanságba beelődött,
bölcsten, vagy mint aki már bolond, vonj az esetre vállat.*

*Kongasz, ahogy az a letaglózott ferde pillanat,
amikor elindulni még fikarcnyi volt a merszed,
mert önazonosságod a múlt előtt kiakadt,
örömeid, akár megunt gazdát, lázadva félretettek,
a csellengéstől, ha mást nem, egyvalamit várhatsz talán,
hogy itt benned észrevétlenül zarándoklattá szépül,
és a cél sem láthatáron túli vágyrom-akadály,
amelyen bemocskoltan lekókad fehér zászlód végül.
Hanem a pillantás ösvénye egyszer csak kitágul,
ultraébredés lobban fel kíváncsiságod hajtásán,
beléd fagy a sejtés, ahogy helyetted is elámul,
a világ szenved itt rángva, de láthatatlan-árván,
egymásba vasalódnak és elválnak mind a lapok,
léthősök nevei vonaglanak a könyvből,
biztos ettől a szikkadtságtól nem él a táj, vagy halott,
ne nézz bele, mert gyötrődni majd úgysem győzől.*

MOLNÁR ZSOLT (1983, Nagyvárad) költő. Születése óta mozgássérült, ezért magánúton, otthon végezte tanulmányait. 2004 óta ír verseket és közöl különböző nyomtatott és online lapokban. Magyarországon az Amatőr tehetségek antológiája publikált tőle. Kötetei: Kapaszkom (2009), De te itt maradsz (2011), Kódolt remény (2016, Holnap Kulturális Egyesület).

*Csukd össze kegyetlen ábrándod higgadt széttépettségét,
elpárolog csendben a csalódás, ha szépen elviseled,
neked jó kell lenned, és attól eltörlődik a vétség,
amit leír, hogy magába oldhassa a szeretet,
és akkor jogodban áll az értelem fölött ráeszmélni,
hogy egy rejtett lapra van életed sikere másolva,
de ha a vélt mellőzöttség gyarlóságodat sérti,
Isten lejegyzí neved az utolsó oldalon, és megszámozza.*

Utolsó ablak

*Kis rugók egymás után beépítve,
várnak türelmetlenül valamit,
az útjukat szinte felcibálja
a hangszálaktól egész az ajkakig.*

*És akkor meg fog nyúlni majd minden,
de lassú lesz innen a menekvés,
a Föld forgását, hogy eltérítse,
a célkitűzéshez már túl kevés.*

*Ahogy a fénykarámot is kidönti,
át van már hágva a csillagszabály,
bizarr üdvösségére rátalál,*

*az úr falán nyit egy ablakot,
hallását inkább belülről eltömi,
ne kelljen visszafájjon, ha kiordítja, hogy...*

Türelmes szabadság

*A kő elnyelte a madarat,
lebegnek csak a meteoritok,
idő fölé ritkul már a test,
ahogy megfordulnak az oldalak,
honvágny – az ébredés szinuszgörbéje,
ott felejtve áll a poros oltár,
a szív színét kellene meglátni,
hiszen Isten bárhol utolér,
csillagkutak hideg kávéján
körbejár a pimasz heccelés,
a felelet tolóereje kivár,
merre vannak lezárva az utak,
a létezés nem vészkijárat,
nincs is miért, ha magadra rátalálsz.*

Már nem

*Az egymásra hordott egek
tetején szétrepedt madárfütyty
komposztálódik kihánynak
az éjszaka férgői zombi
térhódításod révén
méregsötét csöpög nyelvedre
keresetlen szavaid felnyársalt
hangorkánként ujjaidba törnek
fázol mintha föl lennél
öltözve meztelenséged
teljes ruhatárába*

le nem bomló csomagolású benned a meglepetés